

Ad Libitum

LLIÇONS DE VIDA MUSICAL

per Javier Pérez Senz

Formar músics de màxim nivell, flexibles, capaços de desenvolupar-se en diferents repertoris i estils musicals, bé com a solistes, bé en el si d'una orquestra o en qualsevol tipus de formació instrumental. Amb aquesta filosofia, el Conservatori Superior de Música del Liceu porta anys formant cantants, instrumentistes i compositors; és una concepció viva de l'educació musical, atenta als nous aires que es respiren als millors centres pedagògics del món. En aquest sentit, destaquen les classes magistrals que, mitjançant la Fundació Musical Ferrer-Salat i el Festival de Jazz de Barcelona, apropen als joves el valor de l'experiència i la saviesa de grans artistes. Al llarg del mes de maig, la soprano catalana Núria Rial, el pianista rus Aleksei Volodin, el violoncel·lista francès Jean-Guihen Queyras i una de les figures més rellevants del jazz del segle XX, el nord-americà Chick Corea, van compartir la seva experiència amb els alumnes de grau superior, i ho van fer sense artificis, de forma distesa i combinant explicacions senzilles, bo i afegint a la dimensió acadèmica el valor, inapreciable, de les seves vivències musicals. No són classes en un sentit tradicional, sinó autèntiques lliçons de vida, de l'experiència diària, de com es treballa una partitura en els assajos per aconseguir la millor interpretació possible. La pràctica musical necessita precisament accions educatives d'aquesta projecció, a un nivell equiparable al dels grans conservatoris de Nova York, Londres o Berlín.

En el cas de Chick Corea, que no va dictar cap classe, més de 300 alumnes van tenir el privilegi de sentir com es viu el jazz en el seu més alt significat. I ho va fer amb bon humor i un tremend poder comunicatiu. Als seus esplèndids 72 anys, Corea sap que la millor forma d'aprendre jazz és tocant, així que va convidar el seu bon amic Carles Benavent, baixista seu durant molts anys, i el bateria Roger Blavia per assajar alguns temes. Va ser una experiència musical excitant i reveladora, perquè les indicacions i els comentaris de Corea buscaven sempre l'expressió natural de la interpretació –i de la improvisació, bé musical suprem que farien bé de recuperar els músics de l'àmbit clàssic– com si estigués a la sala de concerts. Però, és clar, veure en acció Corea –que aquella mateixa nit actuava a l'Auditori de Sant Cugat– compartint records i evocacions de Miles Davis o Paco de Lucía, no té preu.

L'art compartit de Corea va obrir un espai de diàleg sincer amb els joves d'un valor extraordinari, en el qual va parlar i va mostrar com viu la creació musical. Perquè, precisament l'últim consell de Corea va ser una declaració de principis en la qual va animar els joves a fer la seva pròpia música. El cèlebre músic va gravar la sessió amb càmeres d'alta definició per al seu propi canal pedagògic a internet: una lliçó d'art musical oberta a tots.